

Arrest

nr. 277 658 van 20 september 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Nele KELCHTERMANS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 15 september 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van met vasthouding met het oog op verwijdering van 12 september 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2022 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 11 januari 2022 op grond van artikel 47/1, 1°, van de wet van 15 december

1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet) een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, als feitelijke partner van M.W., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 14 juni 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 12 september 2022 werd een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder een bijlage 13septies.

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zuiderkempen op 12/09/2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

[...]

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar visum type C geldig van 18/11/2019 tot 27/01/2020 en verblijft bijgevolg reeds ruim 2,5 jaar zonder verblijfsrecht in de Schengenzone.

Betrokkene vroeg op 11/01/2022 gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 met haar feitelijke partner, de legaal in het Rijk verblijvende EU-onderdaan dhr. (...) (nationaliteit: Nederland, °04/05/1992 te Paramaribo). De DVZ weigerde dit met een bijlage 20 dd 14/06/2022 en deze beslissing werd, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen, aan betrokkene ter kennis gegeven op 23/06/2022. Het feit dat betrokkene samenwoont met een legaal in het Rijk verblijvende EU-burger wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Bovendien werd betrokkene aanvraag tot gezinshereniging met dhr. (...) afgewezen door de DVZ. De betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of in een land waartoe beiden toegang zouden hebben. Het louter feit dat meneer niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als meneer wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene dient, indien zij dat zou wensen, vanuit haar land van herkomst via de geijkte procedures een aanvraag in te dienen om legaal naar de Schengenzone of België terug te kunnen keren. In tussentijd kunnen betrokkene en dhr. (...), indien zij dat wensen, hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Op basis hiervan kunnen we concluderen dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat er familie van haar in België woont, maar zij weet niet waar want zij zou hen nog niet gecontacteerd hebben. Verder verklaart zij dat al haar familie in Suriname verblijft; Zij kunnen indien nodig voor opvang voor betrokkene zorgen, terwijl betrokkene de nodige stappen kan zetten, indien zij dat zou wensen, om op legale wijze terug te keren. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/06/2022 dat haar betekend werd op 23/06/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/06/2022 dat haar betekend werd op 23/06/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene verklaart dat zij niet kon terugkeren naar haar land van herkomst omwille van haar relatie met dhr. (...). We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Suriname een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/06/2022 dat haar betekend werd op 23/06/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

2 .Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 15 september 2022, daar waar de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 12 september 2022. Aldus is het ingediend binnen de termijn van vijf dagen voorzien in artikel 39/82, §2, vierde lid, van de vreemdelingenwet.

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de

feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3. Over de voorwaarde van de middelen

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending van artikel 8 EVRM;

Schending van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en van de raad van 16 december over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn);

Schending van artikel 7, artikel 74/13, artikel 74/14 Vreemdelingenwet samengelezen met artikel 5 Terugkeerrichtlijn;

Schending van de formele en materiële motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen;

Schending van de artikelen 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest »); schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 2° Vreemdelingenwet, schending motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsplicht

1.

De beslissing neemt als grondslag artikel 7, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet.

Artikel 7 Vreemdelingenwet houdt in dat moet onderzocht worden of verzoekster op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. De eerste alinea van artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dit uitdrukkelijk. Er dient zelfs wanneer een bevel ‘moet’ afgegeven worden, gemotiveerd te worden dat verzoekster geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 en de motiveringsplicht geschonden zijn.

2.

Ondergeschikt, moest de motiveringsplicht voldoende zijn, quod non, werpt verzoekster volgende op:

Verzoekster leerde haar partner kennen in 2016. Inmiddels vormen zij al bijna 4 jaar een koppel. In 2019 vervoegde verzoekster haar partner in Nederland met een Schengenvisum. Eind 2021 verhuisden zij naar België en deden zij niet veel later een aanvraag gezinshereniging dd. 10.01.2022.

Hierbij weigerde DVZ omdat er onvoldoende bewijzen waren om hun relatie aan te tonen. Verzoekster kreeg hierbij ook een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht op 23.06.2022.

Nog geen maand later op 20.07.2022 boden verzoekster en haar partner zich aan bij de gemeente Westerlo voor procedure wettelijke samenwoning. Zij werden door de gemeente al dan niet opzettelijk, foutief geïnformeerd, ook al was het schrijven van hun raadsman klaar en duidelijk.

Omdat er nog een document ontbrak voor de effectieve aanvraag, werd de procedure nog niet geheel opgestart. Ondanks dit alles was zowel gemeente Westerlo als DVZ maar al te goed op de hoogte van de intenties van verzoekster en haar partner.

Verzoekster benadrukt dat nog door de beslissing van DVZ werd genomen dd. 12.09.2022 en werd betekend om 11u aan verzoekster, haar raadsman om 10.11u een email richtte aan de bevoegde dienst die om 10.31u doorgestuurd naar de attaché die de beslissing nam (stuk 3). In deze email bevond zich de brief die verzoekster over maakte aan de ambtenaar van de gemeente Westerlo.

Verder geeft verzoekster duidelijk aan in haar hoorrecht dat zij " bezig is met de advocaat en met de wettelijke samenwoning" (stuk 4).

Ook in het administratief rapport wordt gesteld dat "er zouden stappen genomen worden door haar advocaat om wettelijk samen te wonen" (stuk 5).

De bestreden beslissing motiveert laat na hierover te motiveren. Er wordt zelfs niet gesproken over een eventuele procedure wettelijke samenwoning.

Er wordt enkel gesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat meneer eventueel vrijwillig zou kunnen volgen.

Dit argument staat ver van de realiteit. Mijnheer heeft vast werk in België en woont sinds zijn kindertijd in Nederland. Verder heeft hij uit een vorige relatie 3 kinderen, een tweeling geboren op 24.05.2014 en dochter geboren op 16.09.2018. Ook zijn familie is hier gevestigd. Meneer heeft al zijn belangen hier in België en Nederland. Er kan niet verwacht worden van hem dat hij zijn geheel leven hier opgeeft verzoekster te volgen.

Inmiddels verblijft verzoekster al tweeënhalf jaar in Nederland en daarna België. Zij heeft een volwaardig leven opgebouwd met haar partner.

Wat betreft verdere motivering i.v.m. familie- en gezinsleven verwijst verzoekster naar het vierde onderdeel.

Tweede onderdeel: Schending van art. 7 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 74/14 van de Vreemdelingenwet. Schending van de materiële motiveringsplicht.

Aan verzoekster wordt bij toepassing van artikel 74/14 § 3, 1° (risico onderduiken) Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek gegeven.

1.

De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4°, bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, §2, alinea 1, 4° Vreemdelingenwet, maar dit staat niet in de beslissing.

Dit artikel luidt als volgt (eigen onderlijning):

"§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval:

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden."

Punt 4° wordt nogmaals onderverdeeld in a) t.e.m. e), maar verwerende partij laat na te specificeren welk deelonderdeel in casu van toepassing is.

Er is bijgevolg een schending van de formele motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoekster om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

2.

Ondergeschikt en voor zover een geldige rechtsbasis toch zou aanvaard worden, quod non, wordt het volgende gesteld in verband met de beweerde motieven dat verzoekster zou onderduiken.

Als eerste moet verwerende partij op een individuele manier vaststellen of verzoekster een actueel en reëel risico vormt op onderduiken. Dit is niet gebeurd. Er wordt enkel, eerder stereotype, volgende gesteld:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14/06/2022 dat haar betekend werd op 23/06/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Een individueel onderzoek ontbreekt. Verder is er geen rekening gehouden “met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval”.

Verzoekster wil benadrukken dat zij geen enkel belang of intentie heeft om onder te duiken daar zij samenwoont met haar Nederlandse partner (...) waarmee zij reeds een relatie heeft van bijna 4 jaar.

Zij is tevens (voorlopig) ingeschreven op hetzelfde adres (stuk).

Verzoekster en haar partner waren na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging zich aan het voorbereiden op een procedure wettelijke samenwoning. Verzoekster tekende in die zin een volmacht dd. 14.09.2022 zodat haar partner in beide namen de aanvraag kan doen (stuk 6).

Verder heeft verzoekster zich na de vorige beslissing meerdere malen aangeboden bij de gemeente Westerlo (20/07/2022 en 25/07/2022). Zij heeft geheel geen intentie om onder te duiken, zij wil zich via de geijkte weg in regel stellen.

Hiermee is geen rekening gehouden in de bestreden beslissing.

Derde onderdeel, Schending artikel 74/14 Vreemdelingenwet, Schending materiële motivering

Artikel 74/14 §3 vreemdelingenwet houdt geen enkele verplichting in in hoofde van de verwerende partij, maar een mogelijkheid (‘kan’ afwijken van de termijn van §1). De afwijking van die termijn vereist dan ook een ernstige motivering die bovendien ook nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds deze van verzoekster.

Dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets is er niet.

Het had volstaan om verzoekster gewoon een bevel te geven, quod non, met een termijn zodat zij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken.

Vierde onderdeel, schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 en 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht, schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn,

1. *Beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 terugkeerrichtlijn*

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.

Dit artikel is in de Belgische Vreemdelingenwet omgezet in artikel 74/13.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoekster verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijning):

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf

(A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

[...]

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. ...

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

[...]

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel na te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

[...]

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

[...]

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd:

- Er moet rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld.
- De grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden.
- Er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoekster op basis van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.
- Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balance afweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

2. De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel als specifieke voorwaarde

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd.:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see King v. the United Kingdom (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and Aronica v. Germany (dec.), no. 72032/01, 18 April

2002; see also *Lauder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidl v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006XII, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3. Het respecteren van het hoorrecht bij het nemen van het bevel

De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe; artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht *audi alteram partem* verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan verzoekster werd betekend, haar nadelig beïnvloedt daar het minstens een onderbreking betekent van haar gezinsleven met haar partner, en dit voor een onbepaalde duur, minstens voor lange duur.

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel *audi alteram partem*, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoekster het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake *Bani Bledar t. Belgische Staat*, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd.

Verzoekster verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake *Morais t. Belgische Staat*, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Verzoekster verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014.

Verzoekster verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijkkluidend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoekster sluit zich bij die arresten aan.

4. Concrete toepassing op het bevel: Schending van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van het hoorrecht, al of niet in samenlezing met artikel 8 EVRM.

De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoekster is onjuist, minstens onvolledig.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster reeds bijna vier jaar een relatie heeft met de Nederlandse (...) en reeds gedurende tweeënhalf jaar in het Schengengebied woont. Zij vormen een hecht gezin.

Enerzijds stelt de bestreden beslissing dat er geen afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven is, maar enkele zinnen later wordt gesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij het gezinsleven niet in een ander land zou kunnen ontwikkelen waartoe zij beiden toegang hebben.

Verwerende partij spreekt zichzelf tegen en erkent dusdanig dat verzoekster wel degelijk een gezinsleven heeft.

Verzoekster heeft een duurzame relatie van bijna 4 jaar met haar partner. Zij wonen gedurende lange tijd samen en hebben hun intenties duidelijk gemaakt daar zij een procedure wettelijke samenwoning wensen te starten.

Hun relatie dient evident beschermd te worden door artikel 8 EVRM.

Geen enkele inmenging kan in casu een rechtvaardiging vormen, gelet op het feit dat er absoluut geen legitiem doel voorhanden is om het openbaar gezag, noch een democratische samenleving te waarborgen. Verzoekster vormt geen gevaar voor de samenleving, noch heeft zij enig misbruik gemaakt van enige wetgeving.

Er dient een fair balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoekster duidt nogmaals op haar relatie. Deze relatie wordt gestaafd door foto's, brieven, sms'en, getuigenissen, ... (stuk 2)

Het kerngezin van verzoekster wordt effectief gevormd door haarzelf en haar partner.

Door het terugsturen van verzoekster, wordt dit kerngezin volledig uiteen uit elkaar gerukt.

De Raad stelt over ongehuwde of niet-wettelijk samenwonende koppels volgende:

“De Raad benadrukt dat, wat koppels betreft, het begrip ‘gezin’ niet mag worden beperkt tot gehuwde koppels, maar dat dit dient te worden uitgebreid tot andere de facto gezinsrelaties buiten het huwelijk (EHRM 18 december 1986, Johnston & others v. Ierland, § 56; EHRM 3 april 2012, Van der Heijden v Nederland, § 50). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Een huwelijk of een vaststaande huwelijksintentie is op zich dan ook geen noodzakelijke voorwaarde opdat de banden die twee personen als koppel hebben uitgebouwd, daadwerkelijk vallen onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.” (RvV 22 februari 2018, nr. 200 059)

Ook indien er wordt gekeken naar de belangen van de Belgische Staat, dient opgemerkt dat verzoekster geen gevaar betekent voor de openbare orde.

Verzoekster heeft zich steeds volledig geïntegreerd. Verzoekster heeft zich gedragen zoals het een beschaafd burger behoort.

Verzoekster heeft afdoende elementen aangereikt waaruit het bestaan van een gezinsleven ex artikel 8 EVRM blijkt, welke positieve verplichtingen op de staat legt om het gezinsleven te handhaven.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust.

Een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 EVRM is dan ook geschonden.

Verder is de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens. De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden.

Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens

De beslissing hanteert wat dit onderdeel betreft grotendeels dezelfde motieven als voor het onderdeel bevel.”

3.1.2. In het eerste middelonderdeel voert verzoekster aan dat artikel 7 van de vreemdelingenwet inhoudt dat moet onderzocht worden of zij op basis van meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag aanspraak kan maken op verblijf, minstens op een verbod op een bevel. Het volstaat volgens verzoekster niet dat zij zich bevindt in een van de in artikel 7 opgesomde gevallen, maar er dient volgens verzoekster ook te worden gemotiveerd waarom zij geen aanspraak kan maken op meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Vooreerst merkt de Raad op dat de motivering van de bestreden beslissing melding maakt van de wettelijke grondslag op grond waarvan deze werd genomen, evenals van de feitelijke vaststellingen die er de basis van vormen. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in het licht van artikel 3 en 8 van het EVRM. Er kan aldus niet zonder meer worden aangenomen dat de bestreden beslissing bepalingen vervat in een internationaal verdrag zomaar terzijde schuift. Verder duidt verzoekster in het middelonderdeel zelf geen enkele internationale verdragsbepaling aan waarop zij meent zich te kunnen beroepen. Verzoekster toont dan ook niet aan waarom, nadat op goede gronden werd vastgesteld dat verzoekster zich bevindt in de bij artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, bedoelde situatie, geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen worden afgegeven.

3.1.3. Aansluitend betoogt verzoekster dat zijn reeds vier jaar een relatie heeft met M.W., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Ze wijst erop dat zij in 2019 naar Nederland kwam met een Schengenvisum, en in 2021 verhuisde naar België, waar zij een aanvraag om gezinshereniging indiende. Nadat dit werd geweigerd, trachtten zij op 20 juli 2022 bij de gemeente Westerlo een verklaring van wettelijke samenwoning in te dienen. Er zou hen foutieve informatie zijn gegeven en geen rekening zijn gehouden met een e-mail die de advocaat van verzoekster richtte aan de bevoegde dienst. Verzoeker betwist dat zij het gezinsleven zouden kunnen verderzetten in Suriname, aangezien haar partner is opgegroeid in Nederland, er drie kinderen uit een vorige relatie heeft en hier het centrum van zijn belangen heeft.

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot het gezinsleven het volgende:

“Het feit dat betrokkene samenwoont met een legaal in het Rijk verblijvende EU-burger wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. “Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM” (RVV, nr. 189065 van 28.06.2017). Bovendien werd betrokkenes aanvraag tot gezinshereniging met dhr. (...) afgewezen door de DVZ. De betrokkene toont niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen

in haar land van herkomst of in een land waartoe beiden toegang zouden hebben. Het louter feit dat meneer niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Suriname. Zowel betrokkene als meneer wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Betrokkene dient, indien zij dat zou wensen, vanuit haar land van herkomst via de geijkte procedures een aanvraag in te dienen om legaal naar de Schengenzone of België terug te kunnen keren. In tussentijd kunnen betrokkene en dhr. (...), indien zij dat wensen, hun band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Op basis hiervan kunnen we concluderen dat een terugkeer naar Suriname geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene verklaart dat er familie van haar in België woont, maar zij weet niet waar want zij zou hen nog niet gecontacteerd hebben. Verder verklaart zij dat al haar familie in Suriname verblijft; Zij kunnen indien nodig voor opvang voor betrokkene zorgen, terwijl betrokkene de nodige stappen kan zetten, indien zij dat zou wensen, om op legale wijze terug te keren.”

De Raad merkt op dat niet is betwist dat verzoekster op 18 november 2019 in Nederland is aangekomen met een visum voor kort verblijf en dat zij eind 2021 met haar partner naar België verhuisde. Zij werd nooit gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeksters situatie dient aldus vanuit het oogpunt van artikel 8 van het EVRM te worden beschouwd als een situatie van eerste toelating.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

In een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is, moet volgens het EHRM niet getoetst worden aan het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster bekritiseert de in de bestreden beslissing gemaakte belangenafweging waar deze stelt dat verzoeksters Nederlandse partner haar eventueel zou kunnen begeleiden naar Suriname. Zij voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat deze partner minderjarige kinderen heeft in Nederland en zijn centrum van zijn belangen heeft. Daarnaast betoogt zij dat zij met betrekking tot haar aanvraag tot wettelijke samenwoning foutief werd ingelicht door de gemeente Westerlo en dat geen rekening zou zijn gehouden met een schrijven dat haar advocaat vlak voor het nemen van de bestreden beslissing tot de verwerende partij zou hebben gericht. Er werd geen rekening gehouden met de procedure tot wettelijke samenwoning die verzoeksters trachtte op te starten.

Zoals hoger reeds aangehaald, merkt de Raad op dat verzoekster met een visum voor kort verblijf in 2019 is aangekomen in Nederland en nooit tot enig recht op lang verblijf werd gemachtigd of toegelaten. Het feit dat verzoekster na het verstrijken van haar visum samen met haar partner naar België is verhuisd creëert geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Daarnaast blijkt ook dat verzoeksters aanvraag om gezinshereniging in functie van haar partner op 14 juni 2022 werd geweigerd en dat haar op dat ogenblik reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Zij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Verzoekster diende er aldus van de hoogte te zijn dat het opgebouwde gezinsleven precair was.

De elementen die verzoekster thans aanvoert en waarmee volgens haar onterecht geen rekening werd gehouden, tonen niet aan dat er sprake zou zijn buitengewone omstandigheden die aanleiding geven tot een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid. Verzoeksters kritiek op het motief dat haar partner haar zou kunnen vergezellen, doet immers geen afbreuk aan het motief dat de partnerrelatie tijdens verzoeksters aanwezigheid kan worden onderhouden met moderne communicatiemiddelen in afwachting dat zij terugkeert na een procedure tot gezinshereniging. Verzoekster draagt geen enkel argument aan waarom dit voor haar onmogelijk zou zijn. Ook het feit dat niet meer zou geantwoord op een schrijven dat verzoeksters advocaat in verband met de wettelijke samenwoning, werpt geen ander licht op deze beoordeling. Verzoekster maakt aldus geen schending aan aannemelijk artikel 8 van het EVRM.

Het eerste middelonderdeel is niet ernstig.

3.1.4. In het tweede middelonderdeel voert verzoekster aan dat bij de beslissing om haar geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, in toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet, een verwijzing "4°", wordt gemaakt zonder dat wordt gepreciseerd welk wetsartikel hiermee in verband wordt gebracht. Zij voert aan dat dit mogelijk stamt uit artikel 1, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, maar dat ook hier niet wordt aangeduid op welk deel onderdeel in casu van toepassing is. In het derde middelonderdeel betoogt zij aansluitend dat de motieven van de bestreden beslissing disproportioneel zijn.

Het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek omwille van een vermeend risico op onderduiken wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

"Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

X Artikel 74/14, §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4°Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om grondgebied te verlaten van 14/06/2022 dat haar werd betekend op 23/06/2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Met de verwijzing naar "4°" wordt duidelijk bedoeld op artikel 1, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, wat verzoekster in haar uiteenzetting zelf ook aangeeft. Deze bepaling stelt:

"§ 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval [...] 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

- a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*

- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d); [...]"*

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing maakt duidelijk dat hiermee wordt bedoeld op de situatie voorzien bij (a) van deze bepaling. De bestreden beslissing vermeldt immers uitdrukkelijk dat verzoekster zich niet aan de verwijderingsmaatregel van 14 juni 2022 heeft gehouden.

Verzoekster, die zelf verwijst naar artikel 1 van de vreemdelingenwet en wordt bijgestaan door een raadsman die vertrouwd is met deze wet, maakt niet aannemelijk dat zij na lezing van deze bepaling niet kon weten dat werd bedoeld op het hierboven geciteerde toepassingsgebied inzake het risico op onderduiken. De op deze grond aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan derhalve niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Vervolgens betwist verzoekster de beoordeling van het risico op onderduiken. Zij voert aan dat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan de zaak, aangezien zij niet de intentie heeft om onder te duiken maar samenwoont met haar Nederlandse partner en ingeschreven is op hetzelfde adres. Zij voert ook aan dat zij zich meermaals heeft aangeboden bij de gemeente is en geen enkele intentie heeft om onder te duiken.

Hiermee toont verzoekster echter niet aan dat de verwerende partij niet kon vaststellen dat er een risico op onderduiken bestond, nu niet wordt betwist dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juni 2022, hypothese die werd voorzien in artikel 1, § 2, eerste lid, 4°, a) van de vreemdelingenwet. De Raad acht het in de geschetste omstandigheden niet kennelijk onredelijk of disproportioneel om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. Verzoeksters houding in het verleden heeft er immers op gewezen dat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. Zij heeft dit bevel ook niet aangevochten. Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat de verwerende partij, op grond van de elementen die haar gekend waren, ten onrechte heeft vastgesteld dat er een risico op onderduiken bestond in hoofde van verzoekster. De toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet volstaat om de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek te verantwoorden.

Het tweede en het derde middelonderdeel zijn niet ernstig.

3.1.5. In een vierde middelonderdeel voert verzoekster de schending aan artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het hoorrecht, alsook van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekster citeert omstandig uit de rechtspraak van de Raad omtrent de aangevoerde rechtsregels. Onder punt (4.) van het middelonderdeel concretiseert zij tenslotte haar grieven en betoogt zij dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij reeds bijna vier jaar een relatie heeft met M.W. met wie zij reeds tweeënhalf jaar in het Schengengebied woont. Zij voert aan dat de bestreden beslissing tegenstrijdig gemotiveerd is en dat zij wel haar intentie om de procedure tot wettelijke samenwoning op te starten voldoende duidelijk heeft gemaakt. Zij heeft de relatie gestaafd met foto's, brieven, sms-berichten en getuigenissen. De verwerende partij zou dan ook onvoldoende zijn nagegaan welke positieve verplichting op haar rust.

Zoals reeds besproken naar aanleiding van het eerste middelonderdeel, herinnert de Raad er aan dat artikel 8 van het EVRM voor een Staat niet de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Verzoeksters uiteenzetting, komt er in wezen op neer dat, nu zij reeds tweeënhalf jaar een feitelijk gezin vormt met haar partner op het Schengengrondgebied, er een positieve verplichting zou rusten op de verwerende partij. Zoals reeds aangehaald, treedt de Raad verzoekster niet bij. Verzoekster bevindt zich in een situatie van eerste toelating en diende zich er van bewust te zijn dat het gezinsleven dat zij in België trachtte te ontwikkelen bijzonder precair was. Haar verzoek om gezinshereniging op grond van artikel 47/1, 1°, van de vreemdelingenwet werd op 14 juni 2022 geweigerd omdat het duurzaam en affectief karakter van de relatie niet afdoende bewezen werd geacht. Tegelijk kreeg zij ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft deze beslissingen niet aangevochten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook dat de scheiding van haar partner niet definitief hoeft te zijn, nu verzoekster vanuit haar land een procedure tot gezinshereniging kan indienen en zij de relatie in afwachting van een beslissing kan onderhouden via moderne communicatie. Waar verzoekster

aanvoert dat zij poogde om een verklaring van wettelijke samenwoning in te dienen, merkt de Raad op dat een dergelijke samenwoning op zich geen recht op verblijf geeft, zodat dit element de motieven van de bestreden beslissing niet aantast. Uit verzoeksters uiteenzetting komen geen elementen naar voor die haar verhinderen de aanvraag in te dienen in het land van herkomst of waaruit blijkt dat een tijdelijke terugkeer haar partnerrelatie dermate zal ontwrichten dat er onherroepelijke schade aan het gezinsleven zou ontstaan. Zij voert evenmin andere concrete elementen aan waaruit een positieve verplichting in hoofde van de overheid kan blijken.

Het vierde middelonderdeel is niet ernstig.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat het in het als volgt:

“Schending van artikel 7, tweede lid, 74/13, artikel 74/14, artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van art. 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van het hoorrecht. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van art. 3 en 8 EVRM.

Eerste onderdeel,

De beslissing hanteert voor de terugleiding als wettelijke grondslag artikel 7, tweede lid Vreemdelingenwet, maar ontwikkelt in dat kader de facto dezelfde juridische en feitelijke motieven als voor het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek.

Nochtans bepaalt artikel 7, tweede lid Vreemdelingenwet eigen criteria om tot de terugleiding te kunnen besluiten, die wezenlijk verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich.

Zo bepaalt artikel 7, tweede lid, dat enkel kan teruggeleid worden onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater (artikel 74/10 tot artikel 74/19), en enkel in de in artikel 74/14 §3 bedoelde gevallen.

Er is in dit onderdeel van de beslissing geen enkele toepassing gemaakt van of overweging gemaakt met betrekking tot artikel 74/13 dat onder vermelde Titel III quater valt. Artikel 74/13 is niet opgenomen in dit onderdeel van de beslissing.

Er is geen enkele overweging met betrekking tot deze artikels; het voorbehoud is niet onderzocht. Deze artikels impliceren dat ondermeer de toepassing van artikel 74/13 (en artikel 8 EVRM) dient onderzocht te worden vooraleer tot een beslissing wordt overgegaan.

Op dit punt faalt de beslissing; verzoekster verwijst naar en herhaalt wat zij met betrekking tot artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM gesteld is in het eerste middel.

Artikel 7, tweede lid Vreemdelingenwet is niet gerespecteerd daar het daarin geformuleerde voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, niet onderzocht is.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing verwijst dan voor wat het risico op onderduiken betreft naar 4°.

De verwijzing naar 4° bevat geen wetsartikel. Mogelijk bedoelt de beslissing hiermee artikel 1, § 2, alinea 1, 4° Vreemdelingenwet, maar dit staat niet in de beslissing.

Er is bijgevolg een formele schending van de motiveringsverplichting door geen juiste of bestaande rechtsgrond aan te duiden.

Het is niet aan de Raad noch aan verzoekster om zelf maar de rechtsgrond erbij te denken die er mogelijk op past.

Derde onderdeel,

Opvallend is dat in de motivering niets gezegd wordt met betrekking tot artikel 8 EVRM, maar enkel met betrekking tot artikel 3 EVRM, hoewel artikel 74/13 ook het aspect van artikel 8 EVRM omvat.

Vierde onderdeel,

Verder herhaalt verzoekster de in het eerste middel, tweede onderdeel ontwikkelde argumenten met betrekking tot de inhoudelijke motivering van de terugleidingsbeslissing, in bijzonder wat gesteld is met betrekking tot het beweerde risico op onderduiken.”

3.2.2. Verzoekster betoogt dat de beslissing tot terugleiding gesteund moet zijn op eigen criteria die verschillend zijn van de motieven voor het bevel op zich. Zij betoogt dat enkel kan worden teruggeleid onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater en enkel in de in artikel 74/14, §3, bedoelde gevallen. Vervolgens betoogt zij dat de verwijzing wat het risico op onderduiken betreft, enkel “4°” vermeldt, zonder wetsartikel, dat de terugleidingsbeslissing enkel motiveert met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, maar niet met betrekking tot artikel 8 van het EVRM en verwijst zij tenslotte naar wat zij in het eerste middel aanvoert met betrekking tot het risico op onderduiken.

3.2.3. Artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet: bepaalt

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

De Raad merkt op dat de verschillende componenten van de bestreden beslissing een geheel vormen en niet volledig los van elkaar kunnen worden gezien. Onder de titel “bevel om het grondgebied te verlaten” wordt verwezen naar artikel 74/14, §3, 1°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert aldus dat verzoekster zich bevindt in een van de in artikel 74/14, §3, bedoelde gevallen. Het enkele feit dat dit onder het titeltje “terugleiding naar de grens” niet wordt herhaald, doet hier geen afbreuk aan.

Titel IIIquater van de vreemdelingenwet betreft “Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven” en handelt over het inreisverbod (artikel 74/11 en 74/12), over de elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (artikel 74/13), over de termijnen om het grondgebied te verlaten (artikel 74/14), over het uitvoeren van de verwijderingsbeslissing (artikel 74/15), over verwijderingsmaatregelen ten opzichte van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen (artikel 74/16 en 74/19), over het non-refoulement beginsel en uitstel (artikel 74/17) en over de mogelijkheid om een vertaling van de verwijderingsmaatregel te krijgen (artikel 74/18). Verzoekster concretiseert dat er geen uiteenzetting werd gegeven omtrent artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat uit de lezing van de hele beslissing blijkt dat de verwerende partij dit wel degelijk gedaan heeft. Onder het titeltje “bevel om het grondgebied te verlaten” werd, zoals besproken onder het eerste middel, wel degelijk gemotiveerd omtrent artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Het feit dat onder de titeltje “terugleiding” een uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM wordt gegeven doet daar geen afbreuk aan. Verzoeker voert geen verdere elementen aan die de verwerende partij zou hebben nagelaten te onderzoeken of waarmee specifiek bij de terugleidingscomponent rekening had moeten worden gehouden. Het feit dat onder het titeltje “terugleiding naar de grens” artikel 3 van het EVRM wordt besproken en niet artikel 8 van het EVRM heeft de verzoekster dan ook niet geschaad.

Waar verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op onderduiken verwijst naar “4°”, en niet naar artikel 1, §2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, werd er onder het eerste middel reeds op gewezen dat de verwijzing voldoende duidelijk is, en dat de verzoekster hier zelf blijk van geeft. De bestreden beslissing geeft uitdrukkelijk aan dat verzoekster duidelijk maakte zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden. Dat het volledige wetsartikel niet werd aangeduid heeft de verzoekster niet benadeeld.

Waar verzoekster tenslotte met betrekking tot het risico op onderduiken verwijst naar de in het eerste middel, tweede onderdeel, ontwikkelde argumenten, verwijst de Raad op zijn beurt naar de bespreking van dat middelonderdeel (*supra*, 3.1.4.)

Het tweede middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

4. Er werden geen ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. VERHAERT